

χρεμετισμοῦ τοῦ ἵππου. Ἡ ὄρασίς του εἶναι ὀξεῖα, καὶ φοβερὸν εἶναι τὸ βλέμμα του. Τὸ δέριμα του εἶναι τόσο σκληρόν, ὥστε οὔτε ἀκόντιον, οὔτε βέλος, οὔτε σφαῖρα, τὸ διαπερᾷ, πλην ὑπὸ τὴν κοιλίαν καὶ κατὰ τοὺς ἄρμους, ὅπου καὶ αἱ βηρευταὶ προσπαθοῦσι νὰ σκοπεύωσιν. Ὅταν προσβληθῶσι οἱ ἵπποπόταμοι ὑπὸ πυρρῶλου, πλησιάζουσιν ἵδῶσι τί εἶναι ὁ παράδοξος οὗτος κρότος· ἂν ὅμως πληγωθῶσι, φεύγουσι τοὺς ἀνθρώπους, καὶ ῥίπτονται εἰς τοὺς ποταμούς, ὅπου εἰσὶ πολὺ πλέον ἐπίφοδοι, διότι δι' ἐνὸς ῥαπισματος ἀατρέπουνι πολλάκις τὰς μεγίστας λέμεις, ἢ διὰ τῶν ὀδόντων των συντρίβουσιν αὐτῶν τὰ πλευρά. Πολλάκις μάχονται μεταξύ των καὶ ἐν τῇ τοῦ ὕδατος καὶ ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, ὅπου ἐγείρονται ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν των, καὶ οὕτω δάκνουσιν ἀλλήλους.

Οἱ ἄγριοι μεταχειρίζονται τὸ δέριμα τοῦ ἵππο-ποτάμου εἰς κατασκευὴν ἀσπίδων, ἃς οὐδὲν βέλος διαπερᾷ. Οἱ δὲ ἰνδοὶ ζωγράφοι τὸ αἷμα αὐτοῦ μεταχειρίζονται εἰς βαφήν. Ἡ σὰρξ αὐτοῦ εἶναι βρώσιμος, τρυφερωτάτη καὶ παγεῖα, καὶ συνήθως τρώγουσιν αὐτὴν μετ' εὐχαριστήσεως οὐ μόνον οἱ Εὐρωπαϊοὶ, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ μαῦροι, τῆς δυτικῆς παραλίας τῆς Ἀφρικῆς, ἂν καὶ λατρεύωσι τὸν ἵπποπόταμον ὡς θεόν. Οἱ Πορτογάλλοι μάλιστα τὸν ἐκήρυξαν ἰχθύν, διὰ νὰ τὸν τρώγῃ καὶ τὰς νησισίμους ἡμέρας. Καὶ τὰ λίπες τοῦ ζώου τούτου πολὺ τιμᾶται, καὶ θεωρεῖται ὡς ἱαματικώτατον διὰ τὸ στήθος. Βεβαιούται δὲ ὅτι ὁ ἄρτιος ἵπποπόταμος παρέχει ὑπὲρ τὰς χιλίας λίτρας λίπους. Ἡ κυριώτε-ρα αὐτοῦ τροφή εἰσὶν οἱ ἰχθεῖς, ἐνίοτε ὅμως τρώγει καὶ χόρτα τῶν πεδιάδων. Ἀγαπᾷ δὲ καὶ τὰ ζαχα-

Ἴπποπόταμος.

λέγεται ὅτι οἱ ἵπποπόταμοι αἱματώδεις ὄντες ὑπὲρ πρὸ ἄλλον ζῶον, αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκην τῆς φλεβοτομίας, καὶ ἐρχόμενοι πρὸς ὀξεῖς βράχους, προσ-τρίβονται πρὸς αὐτοὺς μέχρις οὗ ἀνοίγουνι μίαν τῶν φλεβῶν των, καὶ τότε, ἂν τὸ αἷμά των δὲν ῥέῃ ἀφθόνως, τρέχουσι καὶ κινούνται βιαίως, ὅπως ὑποδοηθῇσιν τὸν ῥοήν του. Ὅταν δὲ κρίνωσιν ὅτι ἀπώλεσαν ὅσον ὠφέλιμον διὰ τὴν ὑγείαν των, τότε βυθίζονται εἰς τὴν παραποτάμιον ἰλὺν, ὅπου κλεί-εται ἡ πληγὴ των. Ἰστα, ἂν τοῦτο εἶναι ἀληθές, οἱ ἵπποπόταμοι εἰσὶν αἱ ἀρχαιότεροι χειρουργοὶ ἐπὶ γῆς, καὶ ἡ φλεβοτομία ὑπαγορεύεται ὑπ' αὐ-τῆς τῆς φύσεως. Ἡ ιδέα δὲ αὕτη ὑπῆρχε καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, διότι ὁ Γαληνὸς λέγει ὅτι κατὰ τὴν κοινὴν ιδέαν ἡ ἱατρικὴ ἐμμήνη τὴν φλεβοτομίαν παρὰ τῶν ἵπποποτάμων· καὶ ἐπὶ τῶν Αἰγυπτιακῶν δὲ ἱερογλύφων ἵπποπόταμος αἱμορροῶν δηλοῖ τὸν χειρουργόν.

ροκάλαμν, τὸ ὀρύχτιον, τὸν ἀραδούσιτον, τὸ κεγχρίον, τὰ φασόλια, τοὺς πέπονες, καὶ ὅλα τὰ λοιπὰ ὅσ-πρια τῆς πατρίδος του.

Οἱ ἀρχαῖοι ἐγνώριζον τοὺς ἵπποποτάμους, καὶ τὰ θηρία πάντα ἀνέτρεψαν ἐντὸς τοῦ Ἰνδοῦ πολλὰ κλοῖα τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὅστις ἔγραψε περὶ τούτου πρὸς τὸν Ἀριστοτέλην ἐπιστολήν, διατηρηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Ἀρ-ριανοῦ, δι' ἧς τὸν ἐρωτᾷ ὅποια τινὰ εἰσὶν ἄρα τὰ ἐν-υδρὰ ταῦτα τέρατα, τὰ συνταράζαντα τὸν γόλον του. Ἐν Ρώμῃ πρῶτος ὁ Σκαῦρος παρουσίασεν ἵπποπότα-μον εἰς τὸ ἵπποδρόμιον. Ἐκτοτε δὲ ἀναφέρεται ὡς παραδόλου πολυτελείας δείγμα, ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ Φίλιππος πολλοὺς ἵπποποτάμους ἐπέδειξεν εἰς τοὺς ἑκατονταετηρικοὺς ἀγῶνας οὓς ἐτέλεσεν. Ἀπὸ τῶν χρόνων δ' ἐκείνων ζῶν ἵπποπόταμος δὲν ἦλθεν εἰς τὴν Εὐρώπην, μέχρις οὗ ὁ ἀντιβασίλευς τῆς Αἰγύπτου ἔκαμψε τὸν ἥδη ἐν τῷ ζωολογικῷ κήπῳ τοῦ Λον-δίνου θαυμαζόμενον. Συνεῖληφθη δὲ οὗτος ἐν Ἰουλίῳ